31. 3. 2016

ID: 100972

Bezdůvodné obohacení a DPH

Výši bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání nemovitosti bez právního důvodu lze určit peněžitou částkou, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobných nemovitostí, zpravidla právě formou nájmu. Okolnost, že účastníci neplatné nájemní smlouvy k nájemnému sjednali DPH, stejně jako okolnost, zda se plátce DPH rozhodl, že u nájmu nebytových prostor jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností se uplatňuje tato daň, či dokonce okolnost, zda plátce daně skutečně oznámil správci daně nejpozději do 30 dnů ode dne uzavření nájemní smlouvy uplatňování této daně, není pro posouzení výše bezdůvodného obohacení významná. Požadavek na navýšení peněžité náhrady z bezdůvodného obohacení, o daň z přidané hodnoty nemá oporu v právních předpisech.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 4189/2014, ze dne 15.12.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně T.-F. K. CZ s.r.o., se sídlem v Z., zastoupené JUDr. O.K., advokátem se sídlem P., proti žalované R. Elektro CZ, spol. s r. o., se sídlem v Z., zastoupené JUDr. J.B., advokátem se sídlem v B., o zaplacení 275 508 Kč s příslušenstvím a o vzájemné žalobě o zaplacení 211 046 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 9 C 215/2008, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. dubna 2014, č. j. 75 Co 428/2013-708, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. dubna 2014, č. j. 75 Co 428/2013-708, ve výroku II. pod písm. a) ve věci samé a ve výrocích III. až VIII., se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zaplacení částky 393 584,70 Kč s příslušenstvím představující dlužné nájemné, resp. náhradu za bezdůvodné obohacení žalované spočívající v užívání nebytových prostor ve vlastnictví žalobkyně v období od 1. června 2007 do 30. října 2010, ve výši 275 508 Kč a úhradu za žalobkyní spotřebovaný plyn za období leden až březen 2007 ve výši 118 076,70 Kč.

Ve vyjádření k žalobě doručeném soudu prvního stupně dne 10. září 2008 vznesla žalovaná vzájemný návrh, jímž se domáhala na žalobkyni zaplacení částky 295 058,44 Kč rovněž z titulu bezdůvodného obohacení. Podáním ze dne 20. října 2010 vzala tento svůj návrh co do částky 155 786,20 Kč zpět.

Usnesením ze dne 29. července 2011, č. j. 9 C 215/2008-504, Okresní soud v Šumperku zastavil řízení o žalobě co do částky 118 076,70 Kč s příslušenstvím, neboť žalobkyně vzala žalobu co do této částky zpět svým podáním doručeným soudu prvního stupně dne 2. června 2011.

Usnesením ze dne 26. září 2012, č. j. 9 C 215/2008-614, Okresní soud v Šumperku zastavil řízení o vzájemné žalobě žalované co do částky 46 304 Kč, neboť žalovaná vzala svou vzájemnou žalobu co do této částky zpět svým podáním doručeným soudu prvního stupně dne 1. srpna 2012. V závěrečném návrhu žalovaná rozšířila vzájemný žalobní nárok a domáhala se na žalobkyni zaplacení částky 211 046 Kč.

Žalobkyně v závěrečném návrhu navrhla, aby soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit

žalobkyni částku 275 508 Kč s příslušenstvím a úroky z prodlení z částky 188 076,70 Kč za období od 2. srpna 2007 do 16. května 2011, které činí 40 349,80 Kč, a vzájemnou žalobu žalované zamítl.

Okresní soud v Šumperku rozsudkem (v pořadí druhým ve věci) ze dne 22. srpna 2012, č. j. 9 C 215/2008-664, zamítl žalobu na zaplacení částky 275 508 Kč s běžícím zákonným úrokem z prodlení a úroků z prodlení ve výši 40 349,08 Kč (výrok I.), zavázal žalobkyni zaplatit žalované částku 211 045 Kč (výrok II.), zamítl vzájemnou žalobu co do částky 1 Kč (výrok III.), zavázal žalobkyni zaplatit žalované na nákladech řízení částku 318 339 Kč (výrok IV.) a žalobkyni zaplatit na nákladech řízení státu částku 12 873 Kč (výrok V.) a uložil žalované zaplatit na nákladech řízení státu částku 1 755 Kč (výrok VI.).

Soud prvního stupně po provedeném dokazování uzavřel, že mezi účastníky vznikl platný nájemní vztah, jehož předmětem byly prostory specifikované v žalobě, až na základě nájemní smlouvy ze dne 30. října 2007 s účinností od 1. listopadu 2007. Existenci nájemního vztahu na předmětné prostory za období od 1. června 2007 do 30. října 2007 nevzal za prokázanou s tím, že žádná ze žalobkyní předložených listin nenaplňuje podmínky ustanovení § 3 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, a nelze je podřadit ani pod ustanovení § 663 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“).

Soud prvního stupně se zabýval otázkou, zda žalobkyni svědčí vůči žalovanému nárok z titulu bezdůvodného obohacení vzniklého užíváním předmětných nebytových prostor v období od 1. června 2007 do 30. října 2007, přičemž vyšel ze závěru revizního znaleckého posudku, dle něhož činila výše obvyklého nájemného za užívání předmětných nebytových prostor v roce 2007 částku 430 Kč/m² (za celé žalobou uplatněné období tedy částku 457 280 Kč) a ze skutečnosti, že žalovaná v rozhodném období od 1. června 2007 do 30. října 2007 za užívání předmětných prostor uhradila žalobkyni částku celkem 668 325 Kč. Soud prvního stupně proto uzavřel, že žaloba je v části požadující nájemné eventuálně bezdůvodné obohacení za předmětné období včetně uplatněného příslušenství nedůvodná, neboť žalovaná za toto užívání uhradila žalobkyni částku převyšující žalovanou částku.

Dále soud prvního stupně žalobu zamítl co do kapitalizovaných zákonných úroků z prodlení ze žalobkyní zpětvzaté částky 118 077,60 Kč (uplatněné z titulu dlužné kupní ceny za dodávku plynu) za dobu od 2. srpna 2007 do 16. května 2011 ve výši 40 349,08 Kč s odůvodněním, že pohledávka z titulu ceny odebraného plynu se stala splatnou až v průběhu řízení, když žalobce splnil svou smluvní povinnost dle čl. V kupní smlouvy účastníků na dodávku plynu z 14. září 2009, tj. povinnost předložit žalované podkladovou fakturu SMP Ostrava a.s., až v průběhu řízení. Pokud se týká vzájemnou žalobou uplatněné částky 211 046 Kč (po částečném zpětvzetí vzájemné žaloby a jejím následném rozšíření), shledal ji soud prvního stupně důvodnou co do částky 211 045 Kč, neboť v řízení bylo nesporným, že žalovaná uhradila žalobci za užívání předmětných nebytových prostor v rozhodném období celkem částku 668 325 Kč. Dle znaleckého posudku náleží žalobkyni za toto užívání částka 457 280 Kč, takže s ohledem na zaplacení částky 118 076,70 Kč žalovanou v průběhu řízení je nesporné, že žalobkyně přijala od žalované v rozhodném období částku 211 045 Kč bez právního důvodu.

Žalobkyně podala proti rozsudku soudu prvního stupně odvolání.

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem tak, že rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 22. srpna 2012, č. j. 9 C 215/2008-664, v zamítavém výroku I. změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 27 344,38 Kč a ve zbylém rozsahu jej potvrdil (výrok I.), ve výroku II. O vzájemné žalobě jej změnil tak, že vzájemnou žalobu co do částky 86 883,20 Kč zamítl [výrok II. a)] a ve zbytku jej potvrdil [výrok II. b)], výroky III. až VIII. rozhodl o náhradě nákladu řízení mezi účastníky za řízení před soudy obou stupňů a náhradě

nákladů řízení státu.

Odvolací soud převzal skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně a ztotožnil se s nimi. Odvolací soud shledal zčásti důvodnou námitku žalobkyně týkající se kapitalizovaných úroků z prodlení z částky 118.076,60 Kč za dobu od 2. srpna 2007 do 16. května 2011 ve výši 40 349,08 Kč. Výkladem ujednání čl. V předmětné kupní smlouvy na dodávku plynu odvolací soud dospěl k závěru, že účastníky byla ujednána frekvence fakturování a placení dodaného plynu (1x ročně), nikoli však, že by doložení faktury SMP Ostrava a.s. bylo podmínkou splatnosti roční faktury. S ohledem na to, že žalobkyně v rozporu s tímto ujednáním vyúčtovala žalované předmětnou fakturou dodávku plynu jen za období leden až duben 2007, nelze podle odvolacího soudu dovodit, že by v důsledku porušení smluvního ujednání žalobkyní, nastala splatnost faktury již dnem 1. srpna 2007, uvedeným ve faktuře, či jejím doručením žalované. Za výzvu k úhradě ceny plynu odvolací soud považoval žalobu, která byla žalované doručena dne 1. září 2008. Splatnost této pohledávky tedy nastala dne 2. září 2008 a počátek prodlení žalované s její úhradou dne 3. září 2008. Částečný zápočet pohledávky žalované uplatněné vzájemnou žalobou proti pohledávce žalobkyně z titulu neuhrazené ceny plynu (provedený podáním žalované ze dne 20. října 2009) považoval odvolací soud za neplatný pro neurčitost, neboť z něj nebylo zřejmé, která z více pohledávek uplatněných vzájemnou žalobou měla tímto zápočtem zaniknout. Odvolací soud proto učinil závěr, že k zániku pohledávky žalobkyně z titulu dlužné ceny plynu došlo až faktickou úhradou této částky žalovanou v průběhu řízení, tedy dne 16. května 2011, a proto změnil zamítavý výrok I. rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se kapitalizovaných úroků z prodlení z částky 118 076,60 Kč. Žalobní nárok na zákonné úrokové příslušenství z pohledávky z titulu dlužné ceny plynu za dobu od 3. září 2008 do 16. května 2011, činí podle odvolacího soudu 27 344,38 Kč.

Odvolací soud rovněž dospěl k závěru, že výši bezdůvodného obohacení je třeba stanovit včetně DPH, neboť v neplatných nájemních smlouvách účastníků byla tato daň k nájemnému sjednána a není tak důvodu uvažovat o obvyklém nájemném bez DPH, třebaže jinak váže ustanovení § 56 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), ve znění účinném do 31. prosince 2008, na existenci nájmu. S ohledem na výši bezdůvodného obohacení stanovenou revizním znaleckým posudkem činí podle odvolacího soudu výše této daně (při tehdy platné sazbě 19 %) částku 86 883,20 Kč. Podle odvolacího soudu je tedy vzájemná žaloba co do uvedené částky nedůvodná a vyhovující výrok II. rozsudku soudu prvního stupně ohledně uvedené částky neobstojí, proto jej odvolací soud změnil tak, že vzájemnou žalobu co do této částky zamítl.

Rozsudek odvolacího soudu v rozsahu jeho výroku II. a) a navazujících výroků napadla žalovaná dovoláním, majíc ho za přípustné dle § 237 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny.

Otázkami, na jejichž řešení závisí napadené rozhodnutí a jež v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, jsou podle dovolatelky otázky, zda byl soud oprávněn zatížit daní z přidané hodnoty bezdůvodné obohacení z neplatné nájemní smlouvy o nájmu nebytových prostor, když podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 je nájemné za nájem nebytových prostor osvobozeno od DPH; dále otázka, zda byl soud oprávněn daň z přidané hodnoty podřadit pod institut bezdůvodného obohacení, když podle zákona o DPH ve znění platném do 31. prosince 2008 muselo být její placení sjednáno účastníky platného nájemního vztahu a následně oznámeno správci daně; a konečně otázka, zda je soud povinen ve výroku rozhodnutí označit, v jaké části se ukládaná povinnost či zamítnutí nároku týká DPH.

Jako dovolací důvod uvedla dovolatelka nesprávné právní posouzení věci dle § 241a odst. 1 o. s. ř. a odvolacímu soudu vytkla, že stanovil nesprávně výši bezdůvodného obohacení na straně žalované,

když k obvyklému nájemnému za užívání nebytových prostor stanovenému znaleckým posudkem bez DPH v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. e) a § 56 odst. 4 zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 připočetl DPH. Dospěl-li odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že mezi účastníky nevznikla platná nájemní smlouva, nebyl oprávněn aplikovat na tento bezesmluvní vztah § 56 odst. 5 zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008.

Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu v rozsahu, v jakém jej dovoláním napadla, a v navazujících výrocích, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k datu vydání rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení – v souladu s bodem 7. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatelka formulovala tři otázky hmotného práva, na jejichž vyřešení podle ní závisí napadené rozhodnutí.

Otázka, zda je soud povinen ve výroku rozhodnutí označit, v jaké části se ukládaná povinnost či zamítnutí nároku týká DPH, přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá, neboť odvolací soud se touto otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval a na jejím řešení své rozhodnutí nezaložil.

Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá ani otázka, zda byl soud oprávněn daň z přidané hodnoty podřadit pod institut bezdůvodného obohacení, když podle zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 muselo být její placení sjednáno účastníky platného nájemního vztahu a následně oznámeno správci daně, neboť jde o otázku jednoduchou, jejíž řešení vyplývá z právní úpravy, a proto není zapotřebí její řešení v rozhodovací praxi soudů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. května 2015, sp. zn. 32 Cdo 4847/2014). Řešení této otázky plyne z ustanovení § 451 odst. 2 obč. zák., podle něhož bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Takovým majetkovým prospěchem může být (za splnění předpokladů stanovených v § 451 odst. 2 obč. zák.) i plnění odpovídající dani z přidané hodnoty.

Dovolání je však dle § 237 o. s. ř. přípustné v otázce, zda byl soud oprávněn zatížit daní z přidané hodnoty bezdůvodné obohacení z neplatné nájemní smlouvy o nájmu nebytových prostor, když podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 je nájemné za nájem nebytových prostor osvobozeno o DPH, neboť se jedná o otázku, která nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena.

Nejvyšší soud přezkoumal rozhodnutí odvolacího soudu v napadeném rozsahu (srov. § 242 odst. 1 o. s. ř.), jsa vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně toho, jak jej dovolatelka obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.). Nejvyšší soud se proto zabýval správností právního posouzení

věci zpochybňovaného dovolatelkou [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.].

Posoudit správnost napadeného rozhodnutí znamená z pohledu výhrad dovolatelky přezkoumat právní závěr odvolacího soudu o tom, že výši bezdůvodného obohacení je v nyní souzeném případě třeba stanovit včetně DPH, neboť v neplatných nájemních smlouvách účastníků byla tato daň k nájemnému sjednána.

Podle ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Podle ustanovení § 452 odst. 2 obč. zák. bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle ustanovení § 458 odst. 1 obč. zák. musí být vydáno vše, co bylo nabyto bezdůvodným obohacením. Není-li to dobře možné, zejména proto, že obohacení záleželo ve výkonech, musí být poskytnuta peněžitá náhrada.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. e) zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 je za splnění dalších podmínek stanovených tímto zákonem osvobozen od daně bez nároku na odpočet daně i převod a nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor, nájem dalších zařízení.

Podle ustanovení § 56 odst. 4 zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně. Osvobození se nevztahuje na krátkodobý nájem stavby bytů a nebytových prostor, nájem prostor a míst k parkování vozidel, nájem bezpečnostních schránek nebo trvale instalovaných zařízení a strojů. Krátkodobým nájmem stavby, bytů a nebytových prostor se rozumí nájem, popřípadě včetně vnitřního movitého vybavení či dodání elektřiny, tepla, chladu, plynu nebo vody, nejdéle na 48 hodin nepřetržitě.

Podle ustanovení § 56 odst. 5 zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2008 plátce se může rozhodnout, že u nájmu pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností se uplatňuje daň. Plátce je povinen oznámit správci daně nejpozději do 30 dnů ode dne uzavření nájemní smlouvy uplatňování daně u tohoto nájmu.

Shledal-li odvolací soud správným závěr soudu prvního stupně o tom, že mezi účastníky vznikl platný nájemní vztah na prostory specifikované v žalobě až na základě nájemní smlouvy ze dne 30. října 2007 (s účinností od 1. listopadu 2007), a rovněž závěr o tom, že při stanovení výše majetkového prospěchu, který dovolatelka užíváním předmětných nemovitostí získala, je třeba vycházet z revizního znaleckého posudku, a zároveň v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výše bezdůvodného obohacení není přímo závislá na tom, co si účastníci dohodli, neboť cena sjednaná je toliko jedním z faktorů, který tuto cenu ovlivňuje, pak nemůže obstát jeho závěr, že výši bezdůvodného obohacení je třeba stanovit včetně DPH, protože v neplatných nájemních smlouvách účastníků byla tato daň k nájemnému sjednána.

Otázku ocenění prospěchu získaného užíváním cizí nemovitosti bez právního důvodu řešil dovolací soud již v mnoha svých rozhodnutích (srov. např. rozhodnutí ze dne 15. dubna 2004, sp. zn. 33 Odo 668/2002, publikované v Souboru Nejvyššího soudu pod C 2701/2004, nebo ze dne 13. dubna. 2005, sp. zn. 33 Odo 335/2004, ze dne 30. května 2006, sp. zn. 33 Odo 394/2004, ze dne 30. listopadu 2004, sp. zn. 33 Odo 942/2003, popř. ze dne 20. března 2001, sp. zn. 25 Cdo 845/99), v nichž dovodil, že výši bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání nemovitosti bez právního důvodu lze určit peněžitou částkou, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na

užívání obdobných nemovitostí, zpravidla právě formou nájmu (tj. nájemné, které se vytváří na trhu s nájmy a je dáno stavem místní a časové nabídky a poptávky). Nejvyšší soud nemá důvod se od shora uvedených závěrů odchýlit ani v nyní souzené věci. Okolnost, že účastníci neplatné nájemní smlouvy k nájemnému sjednaly DPH, stejně jako okolnost, zda se plátce DPH rozhodl, že u nájmu nebytových prostor jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností se uplatňuje tato daň, či dokonce okolnost, zda plátce daně skutečně oznámil správci daně nejpozději do 30 dnů ode dne uzavření nájemní smlouvy uplatňování této daně, není pro posouzení výše bezdůvodného obohacení významná. Požadavek na navýšení peněžité náhrady z bezdůvodného obohacení, vzniklého užíváním nebytových prostor v roce 2007, o daň z přidané hodnoty nemá oporu v právních předpisech.

Nejvyšší soud proto uzavřel, že v tomto směru byl dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle § 241a odst. 1 o. s. ř. uplatněn právem, neboť odvolací soud pochybil, dospěl-li k závěru, že výši bezdůvodného obohacení je třeba stanovit včetně DPH.

Za situace, kdy Nejvyšší soud neshledal, že by řízení trpělo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., ani jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 242 odst. 3 druhou větu o. s. ř.), bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) zrušil rozsudek odvolacího soudu v rozsah výroku II. písm. a) včetně závislých výroků o nákladech řízení a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování